

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til H. G. Bechman

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til H. G. Bechman", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_170-intro-shoot-idm82.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Indhold

Grundtvigs reaktion på Bechmanns vision bringes i *Sandsigeren* nr. 48. Den har form af et 11 sider (238 verslinjer) langt digt med en ikke-strofisk opdeling, varierende verslinjelængder og varierende rimskemaer. Indimellem citerer Grundtvig salmer, dels Kingo (strofe 3 af "Op Siæl, bryd Søvnens aff" fra *Vinterparten* (Kingo 1941 [1689]), *Den danske Salmebog* nr. 225), dels hans egen metrisk fornyede gendigtning af strofe 3 og 4 af Luthers "Ein feste Burg ist unser Gott" (da. "Vor Gud han er så fast en borg", i en anden udformning i *Den danske Salmebog* nr. 336), der igen er en gendigtning af Salme 46. Samtidig er teksten fyldt med bibelhenviisninger, hovedsaglig til Barnemordet i Betlehem, Flugten til Ægypten, Kvinderne ved den tomme grav, Opstandelsen og endelig Johannes' Åbenbaring. I disse tekster er det tydeligt, at Gud griber direkte og synligt ind i, hvad der sker.

Derudover alluderes (s. 776) til Konstantin den Stores omvendelse fra at have været forfølger af de kristne til sympatisør. Denne omvendelse fandt sted, kort før han i 312 besejrede og dræbte Maxentius i slaget ved Den milviske Bro uden for Rom. Ifølge Euseb havde Konstantin natten før slaget set et brændende kors på himlen med tilskriften "in hoc signo vinces" (da. ved dette tegn skal du sejre; Euseb I, 28,2). Dagen efter lod Konstantin, der nærmede sig kristendommen mere og mere, indtil han på dødslejet lod sig døbe, male et kors på sine soldaters skjolde og vandt slaget. Hans nevø, den senere kejser Julian den Frafaldne, der også nævnes, var kristent opdraget, men gik som tyveårig over til en nyplatonisk-synkretistisk udgave af den traditionelle græsk-romerske religion. Julian indførte i sin tid som medregent fuld tolerance over for ikke-kristne religioner og forsøgte at udelukke kristne lærere fra højere undervisning. Grundtvig spiller med henvisninger til disse to personer fra den kristne kirkes første århundreder på to forskellige former for omvendelse: en i retning mod og en i retning væk fra kristendommen.

Når Grundtvig (s. 776) skal beskrive en uovervindelig hær, hvis styrke man først ville tvivle på, griber han til den klassiske historiker Herodot, som levende beskriver, hvordan den assyriske kong Sennacherib blev slået ved hjælp af en hær af mus, som om natten gnavede læderspænder, buestrenge m.v. over, så Sennacheribs hær næste morgen stod uden brugbar udrustning (*Herodots*, 2.141). Pointen er, at man aldrig kan vide, hvornår og hvordan en kamp bliver vundet.

Grundtvigs ærinde var langt hen ad vejen det samme som Bechmanns. De mente begge, at samtiden trængte til en sandere, indre fornyelse af kristendommen: "At først naar Himlens Kræfter sig mon røre, / Frembyde skal den sande Morgenrøde" (s. 778), omend Grundtvig ikke som Bechmann havde brug for en 'herold' til at udlægge og forklare for til sidst at genoprette den ægte kristendom.